

УДК 338.45

А. СТЕФАНЕНКО-ШУПІК,

ДВНЗ «Донецький національний технічний університет»,
м. Донецьк**ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПРОМИСЛОВОГО
ПІДПРИЄМСТВА УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОЇ НЕСТАБІЛЬНОСТІ**

У сучасних умовах господарювання в межах виробничо-економічних систем істотних змін зазнала мотиваційна діяльність суб'єктів ПП, зокрема, при провадженні управління інноваційним розвитком в контексті активізації процесів технологічної модернізації ПП. Це свідчить про те, що надійний захист економічних інтересів ПП України можливий лише за умов синхронного використання системного, комплексного та об'єктно-цільового підходів до його організації з прогнозуванням тенденції інноваційного розвитку. При цьому, важливе місце посідають процеси формування і нарощення стратегічного потенціалу та забезпечення економічної безпеки ПП, що ймовірно здійснити шляхом активізації процесів генерування стратегічного потенціалу виробничо-економічних систем у відповідній взаємозалежності процесів реструктуризації та мотивування інноваційного розвитку ПП.

Ключові слова: державне управління, інноваційний розвиток, промислове підприємство, глобальна нестабільність, стратегічний потенціал, реструктуризація, мотивування, виробничо-економічна система.

В современных условиях хозяйствования в пределах производственно-экономических систем существенно изменилась мотивационная деятельность субъектов ПП, в частности, при осуществлении управления инновационным развитием в контексте активизации процессов технологической модернизации ПП. В соответствии с этим, надежная защита экономических интересов ПП Украины возможна лишь при условии синхронного использования системного, комплексного и объектно-целевого подходов к ее организации с прогнозированием тенденций инновационного развития. При этом важное место занимают процессы формирования, наращивания стратегического потенциала и обеспечения экономической безопасности ПП путем активизации процессов генерирования и наращивания стратегического потенциала производственно-экономических систем в соответствующей взаимозависимости процессов реструктуризации и мотивирования инновационного развития ПП.

Ключевые слова: государственное управление, инновационное развитие, промышленное

предприятие, глобальная нестабильность, стратегический потенциал, реструктуризация, мотивирование, производственно-экономическая система.

A. Stefanenko-Shupyk**State management of innovation development of an industrial Ukrainian company under global instability conditions**

Under present-day economy conditions, the motivational activity of IC subjects has significantly changed within industrial and economic systems, in particular, in the process of managing innovation development in the context of activation of IC technological modernization processes. Thuswise, reliable protection of economical interests of a Ukrainian IC is possible only under the condition of synchronous usage of system, comprehensive and object-target approaches to its organization with forecasting innovation development tendencies. At the same time, a ranking place is taken by processes of formation, building the strategic capacity and ensuring economic safety of an IC by activating processes of generation and building strategic capacity of productive-economic systems in the corresponding interrelation of restructuring and innovative processes of an IC innovation development.

Key words: state management, innovation development, industrial company, global instability, strategic capacity, restructurization, motivating, productive-economic system.

Тенденції розвитку світового господарства свідчать, що без активної регулюючої ролі суб'єктів державного та регіонального управління неможливо сформувати ефективний, соціально орієнтований реальний сектор економіки держави інноваційно-інформаційного типу. Ефективність функціонування реального сектора багато в чому визначається характером системних відносин і налагодженістю зв'язків між суб'єктами світового ринку на засадах кооперації та інтеграції. Адже для переходу на шлях до інтеграційного розвитку кожна держава має розробляти власну програму дій, з

© А. Стефаненко-Шупік, 2014

.....
<http://www.elibrary.ru/issues.asp?id=37579>

<http://www.instud.net>, <http://www.nbu.gov.ua/>

урахуванням національних інтересів у соціальній, економічній та екологічній сферах.

Теоретичним і прикладним аспектам розв'язання багатогранних проблем мотивування інноваційного розвитку реального сектору економіки України, забезпечення високої результативності управління інноваційною діяльністю промисловості та формування й нарощення її стратегічного потенціалу присвячені наукові праці О.Амоші [1], М.Білопольського [1], А.Бойко [2], В.Геєця [3], Н.Далевська [4], В.Дементьев [4], Ю.Кіндзерського [5], В.Микитенко [1], В.Стадника [6], Л.Федулової [7], В.Худолея [8], В.Шедякова [9], С.Шкарлета [10] та ін.

Слід зауважити на той факт, що у сучасній науковій літературі у галузі менеджменту відсутні розбіжності щодо визначення вагомості ролі корелянтів і виконуваних ними цільових функцій щодо управління інноваційним розвитком промислового підприємства (ПП). Однак, до цих пір, продовжується дискусія в межах категоріального поля інноватики та управління й регулювання інноваційної діяльності ПП на макрорівні в умовах глобальної нестабільності.

Метою статті є аналіз основних характеристик інноваційної здатності ПП України, розробка та обґрунтування організаційно-економічних заходів державного управління задля забезпечення взаємозалежності процесів реструктуризації та мотивування інноваційного розвитку промислових підприємств в умовах глобальної нестабільності.

У сучасних умовах господарювання в межах виробничо-економічних систем істотних змін зазнала мотиваційна діяльність суб'єктів ПП, зокрема, при провадженні управління інноваційним розвитком в контексті активізації процесів технологічної модернізації ПП. При цьому активно використовуються соціально-економічні та соціально-психологічні методи управління – вони переважають над суто адміністративними – силовими; одержали розвиток засоби, що відповідають принципу колегіальності управління інноваційним розвитком, які реалізуються на комунітарних засадах спільного провадження виробничо-господарської, техніко-технологічної, організаційно-економічної, зовнішньоекономічної та інших господарських функцій державного управління. Звісно, об'єктом державного управління інноваційним розвитком ПП є створення інтелектуального продукту. Причому на сьогодні основне джерело вартості

– інтелектуальний потенціал, а не психофізичні зусилля співробітника, а пріоритет стратегій розвитку – виробництво знань і ефективне їх застосування. Додана вартість розподіляється з урахуванням витрат виробника, демократизуються системотворчі відносини суспільства (праці, власності, управління), трансформуються суспільне й індивідуальне споживання, ліквідуються основи класичних форм відчуження, з'являється новий тип виробництва, змінюється тип суб'єкта, предмета й знаряддя праці в економічній та інституціональній структурах суспільного виробництва [9, с.15].

Відомо, що у період світової фінансової кризи, що відбувалася у 2008 – 2009 рр., ознаки якої спостерігаються і досі, особливо гостро постали питання щодо необхідності формування в Україні промислового виробництва інноваційно-інформаційного типу задля забезпечення надійності та збалансованості функціонування підприємств. Зазначене можливе лише за умови активної реструктуризації їхньої діяльності шляхом реалізації базових її напрямів: реформування, реорганізації, модернізації, інжинірингу та реінжинірингу виробничо-господарських і організаційно-економічних процесів. Проте, наразі, у промисловості України існують численні проблеми, які обумовлюють перманентне падіння масштабів стратегічного потенціалу реального сектору економіки та деградацію підприємництва. Серед них можна виділити наступні: 1) податковий тиск, високі митні збори на комплектуючі та імпортне обладнання; 2) нерозвиненість ринкової інфраструктури, насамперед, капіталів – фондового ринку та банківської системи, що ускладнює залучення інвестиційних ресурсів; 3) зuboжіння та низька платоспроможність населення, що є кінцевим споживачем.

Аналіз основних характеристик інноваційної здатності ПП України (табл.1) свідчить, що протягом 2005 – 2012 рр. ефективність інноваційних витрат знизилася, майже, у двічі; частково зросла ефективність управління інноваційним розвитком. Важливо акцентувати увагу й на тому, що обчислення, отримані за результатами кореляцій на основі матриці ідентифікації залежностей між основними регресорами впливу на обсяги випуску промислової продукції і ефективності інноваційних витрат у промисловості враховують цільові орієнтири, які визначено за Загальнодержавною цільовою економічною програмою розвитку промисловості України на період до 2017 року [13]. Конститутивно-ключовими видами економіч-

ної діяльності, підприємства яких слід визнати об'єктами локалізації зусиль суб'єктів управління, що опікуються проблемами інноваційного розвитку є: металургія, добувна промисловість, машинобудування у цілому та наукоємне енергетичне машинобудування, зокрема.

Фундаментальне значення для результативності мотивування ПП до інноваційного розвитку має і галузева структура промисловості, де домінують низько технологічні галузі виробництва, які природно відносяться до малонаукоємних: добувна і паливна – 0,8–1,0 %; харчова, легка промисловість, АПК – 1,2 %. У цілому, у національній промисловості домінує відтворення виробництва III-го технологічного укладу (гірнична металургія, залізничний транспорт, багатотоннажна неорганічна хімія та ін.). Відповідно, майже 95,0 % вітчизняної продукції належить до виробництв III-го та IV-го технологічних укладів. При цьому, зростання валової доданої вартості за рахунок введення нових технологій в Україні оцінюється всього у 0,7–1,0 %. Такі системні причини сформували національну економіку без активних інноваційних процесів, приречену на вузькі межі розвитку й неспроможність виробляти конкурентоспроможну продукцію. Через це імперативом збалансованого розвитку економіки України є високий рівень її інноваційності, що вимагає обґрунтування прогресивних механізмів конвергенції таких підсистем, як освіта, науково-дослідницька діяльність, інноваційне виробництво [2, с.91].

Складність інноваційних процесів викликає необхідність формування мережі спеціалізованих установ, організацій підтримки інноваційної діяльності, які створюють для підприємств-інноваторів більш сприятливе навколишнє середовище, зовнішню інфраструктуру. Відсутність ефективно діючої інфраструктури в інноваційній сфері суттєво ускладнює розвиток підприємництва, і особливо такі деструктивні процеси позначаються на діяльності підприємств малого та середнього бізнесу. Рівень розвитку та ефективність дії інноваційної інфраструктури країни впливає на динаміку темпів економічного зміцнення як найбільш інноваційно активних суб'єктів господарювання, так і всієї національної інноваційної системи [14, с.9].

Проте сьогодні, як і раніше, не спостерігається ані істотних технологічних проривів у вітчизняній економіці, ані ознак інтенсивного масового освоєння результатів досліджень і

розробок. Можливості забезпечення динамічного і стійкого економічного зростання, що базується на інноваціях, є обмеженими, з одного боку, дуже слабкою сприйнятливістю вітчизняного бізнесу до нововведень як технологічного, так і нетехнологічного характеру, а з іншого – нехтуванням бізнес-структурами результатами вітчизняної науки і недостатньою кількістю привабливих для інвесторів інноваційних проектів, несформованістю конкурентного середовища і відсутністю дійових стимулів до створення й освоєння підприємствами нових технологій. Це зумовлено не тільки макроекономічними умовами, структурою ринків і якістю корпоративного управління, але й значною мірою – неефективністю національної інноваційної системи та невідповідністю її інститутів вимогам інноваційного розвитку [7, с.16-17].

Важливим питанням у проведенні ефективних структурних, змін і технологічної модернізації є регулювання й активізація процесів вертикальної інтеграції виробництва. Це пов'язане з тим, що вертикально інтегровані промислові групи мають здатність акумулювати власні значні інвестиційні ресурси, забезпечують масовість виробництва. Як свідчить світова практика, вертикально інтегровані промислові групи зосереджують у себе переважну більшість прикладних досліджень, здійснюваних у країні, та викупають основними суб'єктами впровадження нових технологій і продуктів. Організаційна цілісність цих структур поряд з переліченими якостями дозволяє проводити узгоджену технологічну політику на підприємствах із різними технологічними процесами, об'єднаних в один технологічний ланцюг, що забезпечує масштабність технологічної модернізації в цілому в країні й відповідно її сукупну суспільну ефективність. За визнанням Ю. Кіндзерського, наявність в Україні великих, в т.ч. транснаціональних, інтегрованих структур, насамперед, у високотехнологічних секторах, пріоритетних з точки зору бажаних структурних змін, сприятиме підвищенню стійкості вітчизняних підприємств в умовах загострення міжнародної конкуренції, запобігатиме перетворенню їх у периферійні виробничі потужності у складі іноземних корпорацій, що значно підвищить імовірність успішного виконання країною своєї місії [5, с.27].

Таблиця 1

Вагомість впливу незалежних змінних на процеси формування стратегічного потенціалу промислових підприємств та виміри інноваційної здатності у промисловості України, 2008–2013 рр.*

Період, роки	Випуск промислової продукції і витрат по окремих видах діяльності та статтях, млн. грн.					Інформаційно-управлінський потенціал *	Ефективність інноваційних витрат на 1 працівн. промисловості	ВВП, млрд. грн.	Ефективність управління інноваційним розвитком *	Індекс зростання ВВП, %
	обсяг випуску продукції	металургійне виробництво	добувна промисловість	машинобудування	інвестиції на інформатизацію та інформаційно-методичне забезпечення *					
<i>l</i>	<i>2</i>	<i>3</i>	<i>4</i>	<i>5</i>	<i>6</i>	<i>7</i>	<i>8</i>	<i>9</i>	<i>10</i>	<i>11</i>
<i>T</i>	<i>k1</i>	<i>k2</i>	<i>k3</i>	<i>k4</i>	<i>k5</i>	<i>k6</i>	<i>k11</i>	<i>k13</i>	<i>k14</i>	<i>K</i>
Ідентифікація трендів незалежних змінних										
2008	1 197,6	256,2	108,7	154,4	0,6	3,58	1,3	481,6	1,49	113,0
2009	908,8	154,8	73,6	93,9	0,4	3,70	1,2	537,7	1,52	112,0
2010	1 202,5	21,9	118,0	127,1	0,5	3,91	1,0	422,7	1,58	116,0
2011	1 190,1	99,7	113,5	128,7	0,5	3,92	0,9	467,5	1,61	115,9
2012	1 290,1	100,7	113,5	128,7	0,5	3,94	0,8	469,5	1,60	115,4
2013**	1 232,5	102,7	118,2	125,1	0,5	3,99	0,8	465,0	1,64	115,0
Коефіцієнти кореляції та детермінації***										
<i>k</i>	0,96	0,98	0,96	0,96	0,69	0,88	-0,98	0,75	0,95	0,67
<i>R</i> ²	0,93	0,96	0,93	0,92	0,47	0,77	0,96	0,57	0,91	0,44
<i>k/K</i>	0,81	0,80	-0,77	0,79	0,78	0,64	0,86	0,64	0,85	0,67
<i>R</i> ² / <i>K</i>	0,66	0,64	0,59	0,61	0,61	0,40	0,58	0,48	0,72	0,54
<i>k</i> _{<i>i+1</i>} ^{<i>i</i>}	0,59	0,94	0,99	0,89	0,89	0,96	-0,69	-0,70	-0,98	0,63

* Джерело: Систематизовано та розраховано автором за використання методичних підходів, які обґрунтовано і розроблено у наукових працях дослідників, результати яких деталізовано у джерелах [1 – 3];

** Попередні дані, обчислені за свідченнями, наведеними у джерелах [11 – 12];

*** *k* – коефіцієнт кореляції; *R*² – коефіцієнт детермінації часового тренду; *k/K* – коефіцієнт кореляції між незалежною змінною і залежною; *R*²/*K* – коефіцієнт детермінації впливу незалежної змінної на залежну; *k*_{*i+1*}^{*i*} – парний коефіцієнт кореляції.

У складний для України період подолання наслідків світової економічної і фінансової кризи особливої ваги набуває збереження промислового комплексу, його структурне перетворення і забезпечення подальшого науково-технічного розвитку, що дасть можливість перейти від економіки з переважним обсягом виробництв низькотехнологічного укладу до створення і використання високих технологій. Успішне розв'язання цього завдання потребує належного фінансового забезпечення і пошуку джерел значних додаткових обсягів фінансових ресурсів. Проте, низький рівень фінансування, що спостерігався протягом останніх років і посилюється у кризовий період, перешкоджає використанню національного науково-технологічного потенціалу для створення інноваційної економіки. В умовах дефіциту власних коштів підприємств, а також обмеженості державної підтримки вітчизняні підприємства змушені значну частину ресурсів використовувати на фінансування поточних потреб виробництва і лише в окремих випадках – на освоєння нових технологій та наукомісткої конкурентоспроможної продукції. Інноваційний простір усе ще залишається малопривабливим як для вітчизняного банківського капіталу, так і для іноземного і вітчизняного приватного капіталу [15, с.28]. Україна знаходиться в останній за рівнем інновативності четвертій групі – «країни, що наздоганяють» зі значенням індексу 0,23. У порівнянні з іншими країнами ЄС відставання України становить: від «країн-лідерів» – приблизно у 3 рази (Швеція - 0,68), від "країн-послідовників" – у 2 рази (Велика Британія – 0,48), від країн «помірні інноватори» – 1,6 рази (Норвегія - 0,35) [16].

За результатами щорічного звіту Global Innovation Index 2013 року Україна опустилася з 63-го на 71-ше місце за рівнем розвитку інновацій. Всього дослідники оцінювали країни за 84 показниками, серед яких були простота відкриття нового бізнесу, податковий тиск, якість освіти, доступність мікрофінансування, обсяг угод із залученням венчурного капіталу і т.д. Україна зі значенням індексу 35,78 (за шкалою від 0 до 100) виявилася між Тунісом і Монголією (для порівняння: Молдова - на 45-му місці, Румунія і Польща - на 40-му і 49-му місцях відповідно, Росія, втративши одинадцять позицій, опинилася на 62-му місці, Грузія – на 73-му, Білорусь - на 77-му) [17]. У зв'язку з цим, видається справедливим твердження В. Усик, що для інноваційного розвитку України необ-

хідно забезпечити збереження та реалізацію інтелектуального потенціалу; впроваджувати сприятливу фінансову, кредитну, податкову та митну політику; забезпечити страхування інноваційних ризиків державою; створити єдину правову базу щодо інноваційного розвитку, в т.ч. охорони інтелектуальної власності; забезпечити тісну співпрацю між бізнесом і наукою та ефективне функціонування інноваційної інфраструктури [18, с.40].

Можна погодитися з точкою зору С. Шкарлета про те, що «пріоритетне завдання щодо формування оптимального змісту політики інноваційного розвитку ПП зводиться до пошуку найвагоміших регресорів впливу на інноваційні процеси і спрямування діяльності виробничо-економічної системи до визначених цілей, а також детермінант (їхніх коефіцієнтів) інтенсивності використання нововведень у розв'язанні стратегічних планів» [10, с.361-362]. Вочевидь, це пріоритетне завдання може бути розв'язаним за умов комплексного використання різних за природою кваліметричних форм і засобів (у т.ч., теорії ігор, інтерпретаційного моделювання, побудови фрактальних графів, геометричної економетрики ін.), що уможливить прийняття оптимальних управлінських рішень та усунути конфлікти, які виникають в виробничо-економічних систем системах в умовах трансформації останньої чи її оновлення.

Проте, надійний захист економічних інтересів ПП України можливий лише за умов синхронного використання системного, комплексного та об'єктно-цільового підходів до його організації з прогнозуванням тенденцій інноваційного розвитку. При цьому, важливе місце посідають процеси формування і нарощення стратегічного потенціалу та забезпечення економічної безпеки ПП, що ймовірно здійснити шляхом активізації процесів генерування та нарощення стратегічного потенціалу виробничо-економічних систем у відповідній взаємозалежності процесів реструктуризації та мотивування інноваційного розвитку промислових підприємств (рис. 1). Це дозволяє констатувати наступне:

а) мотивація будь-якої природи процесів генерування інноваційного розвитку відіграє важливу роль у діяльності певного ПП, що зорієнтована на ефективне впровадження інновацій;

б) виконання мотиваційної функції слід розглядати як комплекс форм і методів держа-

вного управління, спрямованих на цільову орієнтацію впливу на не лише свідомість суб'єктів управління та персоналу певного ПП, а й на коригування їхньої діяльності в контексті досягнення визначених доміант інновацій-

но-інформаційного зростання виробничо-економічних систем;

в) фінансування інноваційної сфери має складну структуру й охоплює форми, джерела та ефективність фінансування інновацій.

Рис 1. Взаємозалежність процесів реструктуризації та мотивування інноваційного розвитку промислових підприємств

Між тим, розглядаючи такий функціонал як мотивування в якості складно організованого процесу не лише спонукання працівників до діяльності в контексті досягнення інноваційних цілей функціонування певної виробничо-економічної системи, необхідно виокремити, у першу чергу, ті потреби та інтереси певного ПП та його працівників, що обумовлюють цілеспрямовану дію щодо реалізації завдань із генерування у ПП інноваційно-інформаційних характеристик.

Отже, мотивування інноваційного розвитку певного ПП передбачає застосування прогресивних знань і когнітивно-інформаційних засобів їхньої трансформації в якості стратегічного ресурсу активізації процесів використання стратегічного потенціалу виробничо-економічної системи. При цьому, можна виокремити першочергові завдання провадження дій відповідно до оперативної реструктуризації, а саме: 1) покращення поточних результатів діяльності ПП; 2) забезпечення ліквідності; 3) вдосконалення організаційної структури державного управління інноваційними процесами ПП. У свою чергу, до заходів реструктуризації стратегічного рівня можна віднести: 1) техніко-технологічні упровадження прогресивних технологій; 2) підвищення екологічної

безпеки виробництва; 3) створення програми фінансування перспективних на міжнародному рівні інноваційних досліджень у науці й техніці; 4) зміцнення інноваційного підприємництва на засадах державно-приватного партнерства; 5) підвищення пріоритетності ролі людських ресурсів та організацій, що їх розвивають. У цій відповідності вважаємо, що конститутивно-ключовими компонентами розроблення та результативної реалізації політики реструктуризації є: а) встановлення потреб ринку для кожного ПП; б) визначення його інноваційної здатності та технологічної конкурентоспроможності; в) об'єктивне мотивування інноваційного розвитку за результатами ідентифікації його спрямованості; г) коригування орієнтирів та цілей реструктуризації в контексті розбудови промислового виробництва інноваційно-інформаційного типу; д) використання кластерних принципів реалізації промислово-інноваційної політики.

Звідси, на практиці слід застосовувати моделі, які уможливають трансфер нововведень на засадах реалізації концептуально-аналітичної детермінанти інноваційного розвитку певного ПП за форматом застосування рішень, формалізованих внаслідок застосування методів, передбачених інструментарієм

«об'єкт – аналог» та «система – об'єкт». Її відтворення і дозволяє прирівняти, з огляду на імовірність трансферу залучення до стратегічного інструментарію інноваційного розвитку певного ПП.

Висновки. Основним змістом виробничо-господарських і соціально-економічних орієнтирів державного управління інноваційного розвитку як промисловості, так і ПП – є розв'язання проблеми конкурентоспроможності ПП. Це дає підстави для таких узагальнень.

По-перше, характерною рисою конкурентних переваг ПП та конкурентоспроможності національної економіки є органічна взаємозалежність процесів реструктуризації та мотивування інноваційного розвитку промислових підприємств.

По-друге, вагомою умовою забезпечення високої результативності управління інноваційною діяльністю промисловості та формування й нарощення її стратегічного потенціалу є трансфер нововведень на засадах реалізації концептуально-аналітичної детермінанти інноваційного розвитку певного ПП – за форматом застосування рішень, формалізованих внаслідок застосування методів, передбачених інструментарієм «об'єкт – аналог» та «система – об'єкт».

По-третє, імперативом ефективної промислової політики інноваційно-інформаційного типу має стати мотивація розвитку сфери фундаментальних та прикладних наукових досліджень.

Перспективи подальших досліджень цієї проблематики в Україні пов'язані з поглибленим вивченням інституціональної основи формування державних пріоритетів розвитку національної інноваційної системи.

Література

1. Структурні трансформації економіки: світовий досвід, інститути, стратегії для України: [монографія] [Текст] / [О. І. Амоша, М. Г. Білопольський, В. В. Микитенко та ін.]; Ін-т економіки промисловості НАН України, ТНЕУ МОНмолодьспорту України. – Тернопіль: Економічна думка, ТНЕУ МОНмолодьспорту України, 2011. – 848 с.

2. Бойко А. Зарубіжний досвід формування національних інноваційних систем та його використання в Україні / А. Бойко // Економіка України. – 2013. - № 4. – С. 91 – 103.

3. Геєць В. М. Економіка України: Монографія [Текст]: стратегія і політика довгостро-

кового розвитку НАН України / Під ред. В. М. Геєця. — К.: Ін-т екон. прог.; Фенікс, 2003. – 325 с.

4. Дементьєв В., Далевська Н. Мінливість та сталість світового політико-економічного простору у контексті еволюції складних систем / Н. Далевська, В. Дементьєв // Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія: Економічна. Випуск № 39-2. – Донецьк: ДонНТУ, 2011. – С. 50 – 54.

5. Кіндзерський Ю. До питання формування стратегії розвитку промисловості, політики та механізмів її реалізації / Ю. Кіндзерський // Економіст. – 2013. - № 9. – С. 27 – 32.

6. Стадник В. В. Системне забезпечення мотивації інноваційного розвитку підприємницьких структур: [монографія] [Текст] / В. В. Стадник. – Хмельницький, 2010. – 271 с.

7. Федулова Л. Інноваційний вектор розвитку промисловості України / Л. Федулова // Економіка України. – 2013. - № 4. – С. 15 – 23.

8. Худолей В. Ю. Енергоефективність національного промислового виробництва: технології регіонального управління: Монографія [Текст] / В. Ю. Худолей. – К.: Міжнародний науково-технічний університет ім. академіка Юрія Бугая, Вид-во ПП Вишемирський В. С., 2013 – 436 с.

9. Шедяков В. Удосконалення умов для соціального партнерства в Україні під час формування в глобальному масштабі економіки знань / В. Шедяков // Економіст. – 2013. - № 8. – С. 15 – 22.

10. Шкарлет С. М. Економічна безпека – інноваційний аспект: [монографія] / С. М. Шкарлет. // – К.: Книжкове вид-во НАУ, 2008. – 436 с.

11. Промисловість України у 2008 – 2010 рр.: Статистичний збірник / за ред. Л. Д. Овденко. – К.: Державна служба статистики України, 2011. – 307 с.

12. Електронний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.

13. Загальнодержавна економічна цільова програма розвитку промисловості України на період до 2017 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://industry.kmu.gov.ua/industry/control/uk/publish/article?art_id=57967&cat_id=57966

14. Князевич А. Механізм функціонування складових елементів інноваційної інфраструктури / А. Князевич // Економіка. Фінанси. Право. – 2013. - № 9. – С. 9 – 11.

15. Романишин В. Фінансування іннова-

ційного розвитку економіки як чинник підвищення конкурентоспроможності України / В. Романишин // Банківська справа. – 2011. - № 3. – С. 21 – 30.

16. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Міністерства економічного розвитку і торгівлі України. Режим доступу: http://www.me.gov.ua/control/publish/article/info_boxes?art_id=138982&catjd=138978.

17. Украина потеряла восемь позиций в

рейтинге стран по уровню развитий инноваций [Электронный ресурс] / Корреспондент. Режим доступу: <http://korrespondent.net/business/economics/1576153-ukraina-poteryala-vosem-pozicij-v-rejtinge-stran-po-urovnyu-razvitiya-innovacij>.

18. Усик В. Стратегія інноваційного розвитку України: від проблем до перспектив / В. Усик // Економічна теорія. – 2013. - № 3. – С. 32 – 41.

Статья поступила в редакцию 20.02.2014